

La finestra oberta

SANDRA
CANO

Fa anys que la gent es queixa

Fa anys que la gent està esgotada de no ser escoltada. Però ara apareixen veus amigues del Govern que pretenen que últimament la gent es queixa per tot. No, es queixen perquè tenen la sensació que cada vegada perdran mes drets i la seva qualitat de vida va a menys.

Per alguns la qüestió és que es queixin. Així els sembla que poden dissimular que al capdavant el problema radica en el fet que les coses no es fan com toquen, es fan malament o no es fan i el que es tradueix és enuig.

No és una qüestió de tòniques adoptades per la ciutadania. És la realitat que moltes famílies viuen i pateixen al país. Hi ha un escanyament econòmic i social que en els darrers 10 anys, durant els mandats de DA i en l'actual compartit amb liberals, s'ha anat agreujant. Així, la manera que moltes persones tenen per donar visibilitat als seus problemes és queixar-se. Doncs és costum no fer res per a solucionar la situació caòtica que pateix una part important de la ciutadania.

Els progressistes entenem i sovint compartim les crítiques i, quan cal, reconeixem que hi ha coses que es fan bé.

Per això, quan quelcom es fa bé, ho aplaudim. Però quan veiem que les coses no es fan per afavorir les necessitats del conjunt de la població també som crítics i ho hem denunciat sempre públicament, perquè volem donar suport a col·lectius que vo-

len ser escoltats.

El dret de queixar-se de manera pacífica, amb respecte i educació, és una característica de la llibertat.

I és cert que a voltes la manca d'informació fa que pensem que les coses són més fàcils. Aquesta percepció equivocada és responsabilitat del que no informa, doncs la transparència és una obligació que els nostres polítics haurien de tenir vers la ciutadania. No es pot informar a mitges o només del que convé. El missatge ha de ser clar, transparent i no portar a lectures confoses.

Quan tanta gent es queixa és perquè quelcom no s'està fent com s'escau i no és una qüestió d'insatisfaccions, és una qüestió de drets i de necessitats que el poble reclama, doncs per molt que ho intenten i volen ser positius, la realitat del dia a dia, que els escanya, no els permet gaudir de la vida.

Per això sap greu que es vulgui assenyalar com a egocèntrics als que reivindiquen drets. És massa fàcil, frívol i també injust. Caldria ser més empàtics amb els problemes de les famílies i la realitat que es viu al país.

Voler cridar l'atenció per queixar-se de la problemàtica que hom pa-

teix és quelcom que no hauria de ser motiu de crítica negativa per part d'aquells que consideren que la seva vida és perfecta.

Els progressistes emprem les tribunes per donar visibilitat als problemes d'una gran part de la població però sempre ho acompanyem de propostes per a millorar les coses. No som passius i volem formar part de la solució. Veure i, sobretot, escoltar amb respecte a la gent quan es queixa fa que entenguem que quelcom s'ha de canviar i que la població es mereix que les coses es facin bé.

Cal més transparència i informació al ciutadà, més escolta activa i més inversió en les necessitats de les persones. Ens queda un llarg període de transició fins que la cosa es normalitzi, i cal invertir al màxim de temps per tenir una mirada activa de la població i un treball en xarxa amb ella.

Ens alegrem pels que tenen una vida sense problemes, i tant de bo fos la majoria de població, però aquests benestants privilegiats cal que respectin als que no ho tenen tan fàcil. I que respectin el seu dret de reivindicar-ho. ≡

Membre de la Comissió Política Nacional de Progressistes-SDP